

आसन ग्रहण र संबोधनबिना नै गौरादहमा कार्यक्रम

भापा(प्रस)। लम्बेतान आसन ग्रहण र संबोधनबिना नै भापाको गौरादहमा बिहीवार कार्यक्रम सम्पन्न गरिएको छ। समयलाई ख्याल गर्दै सहभागीहरूलाई दिक्क नलाग्ने गरी प्रमुख अतिथि, अतिथि र संबोधनबिना नै कार्यक्रम गरिएको हो। फरेष्टएक्सन नेपालको परियोजनाअन्तर्गत काठमाण्डौं फरेष्टी कलेजको आयोजनामा गौरादह नगरपालिकाको सभाहलमा

भएको मिचवाहा प्रजाति व्यवस्थापन कार्यशाला गोष्ठीमा गौरादह, दमक, कमल र गौरागञ्जका जनप्रतिनिधि, कर्मचारी, किसान, सहकारीकर्मीलगायत गरी ५० जना सहभागी थिए। तर, कसैलाई पनि प्रमुख अतिथि र अतिथि बनाइएन। न उनीहरूलाई संबोधन नै गरियो। कार्यक्रममा गौरादह नगरपालिकाका नगर प्रमुख छत्रपाति

सुवेदी पनि उपस्थित थिए। कार्यक्रममा फरेष्टएक्सन नेपालका लिलानाथ शर्मा र महेन्द्र मोरड क्याम्पस विराटनगरका प्राध्यापक डा. तिलक गौतमले कार्यपत्र प्रस्तुत गरेका थिए। त्यस कार्यपत्रमाथि ११ जनाले जिज्ञासा र धारणा राखेका थिए। बुधवार काठमाडौंमा २४ वटा निकाय र संस्थाको सहभागितामा भएको कार्यक्रम पनि त्यसरी नै गरिएको

थियो। केही दिनअघि काठमाडौंमा कृषि विभाग र खाद्यका लागि कृषि अभियानद्वारा आयोजित कार्यक्रममा पनि प्रमुख अतिथि, मुख्य अतिथि, बिशिष्ट अतिथि, विशेष अतिथि, अतिथिहरू राखिएको थिएन। त्यस्तै आसन ग्रहण, खादा, माला, भिनरल वाटर, पद यारलाग्दो सम्बोधन, मन्च पनि थिएन।

किसानदेखि नेपाल सरकारका सहसचिव, विभागका महानिदेशक, कार्यालय प्रमुखहरू सहभागी कार्यक्रममा बिषयबस्तुमाथि गम्भीर छलफल भएको फरेष्टएक्सन नेपालका शर्माको जानकारी दिए। यसअघि पाँचथरको फालेलुङ गाउँपालिकाले त्यहाँका सरकारी र गैरसरकारी कार्यालयसँगै शैक्षिक र सामाजिक संस्थाले आयोजना गर्ने सार्वजनिक कार्यक्रममा आयातित खादा, ब्याच र प्लाष्टिकका माला प्रयोग गर्न रोक्न लगाइसकेको छ।

पुरुष र महिला शिक्षकको नाचको फेसन

भापा(प्रस)। दुर्गा माध्यमिक विद्यालय गुरामनीको ६८ औं वार्षिकोत्सव कार्यक्रममा पुरुष र महिला शिक्षकहरूले नाचरहँदा नाच हेर्दै गरेका विद्यार्थीहरूले कराइरहेका थिए। कुनै विद्यार्थीले हुट्टा गरिरहेका थिए भने कुनै विद्यार्थीले पुरुष र महिला शिक्षकहरूको नाचलाई बिल्ला पनि गरिरहेका थिए।

नाच सिकेर नाच देखाउने काममा उद्वत भएको अभिभावकको गुनासो छ। गत पुष १८ गते बिर्तामोड ५ स्थित देवी माविको ६१ औं वार्षिकोत्सव कार्यक्रममा पुरुष र महिला शिक्षकहरूले सामूहिक नाच देखाए। त्यस्तै तीन दिनअघि आयोजित बिर्तामोड २ स्थित वीर अमर सिंह माविको ६६ औं वार्षिकोत्सवमा पनि शिक्षकहरूले नाच देखाएर तहल्का मच्चाए। दुर्गा माविका शिक्षकहरूले पनि बुधवार ६८ औं वार्षिकोत्सवमा नाच देखाएर आफ्नो रहर पूरा गरेका छन्।

सिकाईमा बढी अभिप्रेरित हुनसक्ने उनले बताए। तर, विद्यार्थीलाई सिकाउनुभन्दा आफैले मात्र सिकेको खण्डमा र विद्यार्थीको पठनपाठमा समस्या भएमा त्यसको नकारात्मक असर पर्न नजाने उनको भनाई छ।

महिना अधिदेखि नै शिक्षकहरू नाच्ने अभ्यास गर्न थाल्छन्। विद्यार्थीहरूसँगै शिक्षकहरूले पनि नाच देखाउन पाउनु नगरपालिकाका शिक्षा शाखा प्रमुख तिलचन भण्डारी बताउँछन्। शिक्षकहरू आफैले नृत्य देखाउँदा विद्यार्थीहरू

प्रवृत्ति गलत भएको अभिभावक काजी बुढाथोकी बताउँछन्। रमाइलोको लागि शिक्षकहरूको नाच ठीक छ' उनले भने, 'फेसनको रूपमा बढ्दै गइ विद्यार्थीको सङ्ग शिक्षकहरू नै नृत्य प्रतियोगितामा भाग लिन थाले भने त्यसले विकृति ल्याउन सक्छ।'

रमाइलोको लागि शिक्षकहरूको नाच स्वाभाविक भएपनि कक्षा छोडेर एक महिनादेखि नाच सिकन जाने र विद्यालयको रकमले नाच्ने पोशाक किन्नेजस्ता प्रवृत्ति गलत भएको अभिभावक काजी बुढाथोकी बताउँछन्। रमाइलोको लागि शिक्षकहरूको नाच ठीक छ' उनले भने, 'फेसनको रूपमा बढ्दै गइ विद्यार्थीको सङ्ग शिक्षकहरू नै नृत्य प्रतियोगितामा भाग लिन थाले भने त्यसले विकृति ल्याउन सक्छ।'

दुर्गा माविको वार्षिकोत्सवमा सम्मान

बिर्तामोड(प्रस)। बिर्तामोड ९ गुरामनीस्थित दुर्गा माध्यमिक विद्यालयले दाता अभिभावक, शिक्षक र संचारकर्मीलाई

सम्मान गर्दै ६८ औं वार्षिकोत्सव मनाएको छ। बुधवार विद्यालयमा आयोजित कार्यक्रममा

सभामुख देवराज घिमिरेलगायतले उनीहरूलाई सम्मान गरेका हुन्। सम्मानित हुने विद्यालय व्यवस्थापन समितिका पूर्व अध्यक्षहरूमा गंगाप्रसाद प्रसाई, गोपिचन्द्र मैनाली, भद्रप्रसाद चुडाल, उदम उप्रेती, एकराज कार्की, छविलाल प्रसाई र प्रेम थापा रहेका छन्। त्यस्तै पूर्व प्रधानाध्यापकहरू नारायण उप्रेती, जयकुमार प्रसाई, मातृकाप्रसाद पाठक, खड्गप्रसाद पाण्डे, गुरुभक्त न्यौपाने र कृष्णप्रसाद पाठक सम्मानित भएका

बाँकी तस्वीर पृष्ठमा

एमाले जनप्रतिनिधिको कार्यशैलीको आलोचना

भापा(प्रस)। नेकपा एमाले भापा जिल्ला कमिटीले पार्टी कामको सद्वर्धना नेताहरूसँग बिहीवार बिर्तामोडमा परामर्श बैठक गरेको छ। पार्टी जिल्ला कमिटीका कार्यवाहक अध्यक्ष प्रेमबहादुर गिरीको अध्यक्षता तथा पार्टी स्थायी कमिटी सदस्य अभिप्रसाद खरेलको प्रमुख आतिथ्यमा परामर्श बैठक भएको हो।

बैठकमा मूलतः नेकपा एमाले भापाको वर्तमान अवस्था, नेता नेतृत्वका जिम्मेवारीहरू, तिनको कार्यान्वयनको अवस्था, कार्यकर्ताले नेतृत्वप्रति गरेका अपेक्षा तथा आलोचनाहरूका विषयमा मसिनो गरी प्रस्तुत गरिएको थियो। निर्वाचनमा जनताका प्रतिनिधिहरू बनाएर पठाएका पार्टीका नेता कार्यकर्ताहरूको कार्यशैलीका बारेमा धेरै टिप्पणीहरू उठेका थिए।

बैठकमा भापा जिल्ला कमिटी र सो मातहतका कमिटीलाई बढीभन्दा बढी सक्रिय बनाउन कस्तो योजनाहरू बनाउनु पर्छ र पार्टीलाई जनताको मनमा कसरी बसाइरहुन सक्ने बनाउन सकिन्छ भन्ने सद्वर्धना वक्तव्य केन्द्रित थिए। पार्टीका कार्यकर्ताहरूलाई चुनावमा

उम्मेदवार बनाएर जिताएपछि सम्बन्धित कार्यशैलीको आत्मआलोचना गर्न सकिने भन्नेमात्र पार्टीको परिभाषित भूमिका निर्वाह गर्न सकिने अर्थात् उँदै यो बैठक सार्थक बनेको बताए।

अरु राजनीतिक दलहरूभन्दा हाम्रा अभियानहरू जनतासँग प्रत्यक्ष जोडिएका छन्। तर हाम्रा कामहरू चाहिँ जनपक्षीय छन् कि छैनन् तिनको निर्माण समीक्षा गर्न हिलाई गर्न नहुने नेता खरेलको सुझाव थियो। मानिसलाई गोलबन्द गर्नका लागि कुनै इशु महत्वपूर्ण हुनेमा हामी त्यसो गरिरहेका छौं या छैनौं ? पार्टीले जिताएर पठाएका जनप्रतिनिधिहरूले गर्ने काम पनि तथा जिल्ला कमिटीका सदस्यहरूले खुल्ला सत्रमा पार्टी कामको समीक्षात्मक धारणा राखेका थिए।

बैठकमा प्रमुख अतिथि खरेलले आफ्नो कार्यशैलीको आत्मआलोचना गर्न सकिने भन्नेमात्र पार्टीको परिभाषित भूमिका निर्वाह गर्न सकिने अर्थात् उँदै यो बैठक सार्थक बनेको बताए। अरु राजनीतिक दलहरूभन्दा हाम्रा अभियानहरू जनतासँग प्रत्यक्ष जोडिएका छन्। तर हाम्रा कामहरू चाहिँ जनपक्षीय छन् कि छैनन् तिनको निर्माण समीक्षा गर्न हिलाई गर्न नहुने नेता खरेलको सुझाव थियो। मानिसलाई गोलबन्द गर्नका लागि कुनै इशु महत्वपूर्ण हुनेमा हामी त्यसो गरिरहेका छौं या छैनौं ? पार्टीले जिताएर पठाएका जनप्रतिनिधिहरूले गर्ने काम पनि तथा जिल्ला कमिटीका सदस्यहरूले खुल्ला सत्रमा पार्टी कामको समीक्षात्मक धारणा राखेका थिए।

समुदायका अल्पसंख्यक जाति र समुदायको उन्नतिका लागि काम गर्नुपर्छ, सम्मानजनक बाँच्ने आधार सिर्जना गरिदिनु पर्छ भन्ने कुराले समाजवादको यात्रा तय गर्ने उनको भनाई थियो।

बैठकमा सहभागी पार्टी नेतृत्वहरूको सुझाव ग्रहणपछि अध्यक्षीय मन्तव्य राख्दै कार्यवाहक अध्यक्ष गिरीले चालू जिल्ला कमिटीको बाँकी अवधिबाटै यसको कार्यान्वयनका लागि काम सुरु गर्ने बताए। आगामी संचालय बैठक एवम् जिल्ला कमिटीको बैठकमा यी सुझावहरू व्यवहारिक रूपमा कार्यान्वयन गर्न सुरु गरिने उनले विश्वास दिलाए।

अधिल्लो नेतृत्वले दिएको विरासतलाई उचाईमा लैजानु आफूहरूको कर्तव्य हुनेछ तर कमजोर बनाउने छुट हामीलाई छैन भन्दै उनले वैचारिक कामको लागि सकेसम्म कार्यान्वयनमा लगिने बताए। आगामी जेठभित्रमा जिल्ला, नगर र वडा अधिवेशनहरू सम्पन्न गर्ने अभिभारा पूरा गर्न आफूहरू सक्रियतापूर्वक जुट्ने बताउँदै कार्यवाहक अध्यक्ष गिरीले बिहीवार प्राप्त सुझावहरूलाई सम्पत्तिको रूपमा ग्रहण गर्दै नेतृत्वले दिएको निर्देशनलाई कार्यान्वयन गर्ने आवश्यक परेका थिए।

WE ARE HIRING

BALMIKI EDUCATION FOUNDATION

BAEFOU, a reputed school in Jhapa, announces vacancies for academic positions:

SN	Post	Qualification
1.	Hostel Teacher	Masters/Bachelor's Degree holder and at least 2-5 years of experience.
2.	ECA Teacher (Secondary)	With BBS/BBA education, at least 3-5 years of experience.
3.	Social Teacher (Primary)	With Masters/Bachelor's Degree holder and at least 3-5 years of experience.
4.	Chemistry (+2) Teacher	With MSC Degree holder and at least 3-5 years of experience.
5.	Math Teacher (Lower Secondary)	With BSC or Bachelor in Major Mathematics in any Faculty and at least 3-5 years of experience.

Salary: Best in the field

Interested candidate can apply along with an application and credentials along with a pp size photograph by 19th of Magh 2080.

Only short listed candidates will be called for interview

Contact No.: 9804952506

डा. विकाश जैशी, MD, DM

वरिष्ठ विशेषज्ञ - कलेजो (हिनरा), पेट, ग्यास्ट्रिक अल्सर, जर्किडस, हेपटाइटिस रोग

समय: प्रत्येक महिनाको अग्रिम आर्द्वार, काठमाडौंबाट

डा. दिपायन पाण्डे, MD

विशेषज्ञ - खाला, योग, योग्य, फुलरोग

समय: प्रत्येक विहिनार

डा. आलोक झा, MD

विशेषज्ञ - आन्तरिक, नशा, रोग (बाल तथा किशोर मनोचिकित्सक)

समय: प्रत्येक महिनाको पहिलो शनिवार

डा. केशव कु. मण्डल, MD

विशेषज्ञ - नवजात शिशु तथा बाल रोग

समय: दैनिक सेवा

डा. प्रेम ब. शाही, MS, FISS

प्रमुख विशेषज्ञ - हाडजोर्नी, नशा तथा मेरुदण्ड सर्जन

समय: दैनिक सेवा

डा. हरिशंकर प्र. यादव, MD, FIEM

विशेषज्ञ - मधुमेह, शाइराईड, हर्मोन रोग। समय: दैनिक सेवा

डा. धिरज ताम्राकार, MD

विशेषज्ञ - आन्तरिक मेडिसिन तथा फिजिसियन। समय: दैनिक सेवा

डा. धिरज गिरी, MS

विशेषज्ञ - नाक, कान, घाँटी, टाउको रोग

समय: दैनिक सेवा

प्रा. डा. अरुण सेढाई, MD, DM

प्रमुख विशेषज्ञ - ग्गोला (किडनी), पिसाब रोग

समय: प्रत्येक महिना वीर हरिपटलबाट

प्रा. डा. गौरवराज ढकाल, MS, FISS

प्रमुख विशेषज्ञ - मेरुदण्ड (स्पाइन), गर्दन, कम्मर

समय: प्रत्येक महिना वीर हरिपटलबाट

डा. धर्मागत भट्टराई, MD, DM

प्रमुख विशेषज्ञ - बाल रोग, एलर्जी तथा रोग प्रतिरक्षा (इन्फेक्टि) रोग

समय: प्रत्येक महिना इच्छुलीकेचर सेन्टरबाट

डा. विवेक कट्टेल, MD, FRCI

प्रमुख विशेषज्ञ - बाशरोग तथा (युरिक एसिड), जोर्नी रोग

समय: प्रत्येक महिना न्युवे हरिपटलबाट

स्वास्थ्य सेवाको दैनिकी

जिवनरक्षा पोलिक्लिनिक

एण्ड डायग्नोस्टिक सेन्टर प्रा. लि.

वित्तमोड-८, भद्रपुररोड, कन्या (यामाहा शोरूम अगाडि)

जानकारीका लागि सम्पर्क
023-531242/023-591566

प्याथोलोजि ल्याब/मिडिसिन्स एक्स-रे/फिजियोथेरापी/ विशेषज्ञ ओ.पि.डि.
हेल्थ प्याकेज/डेन्टल/डिजिटल एक्स-रे
9817094601

भापा गोलडकपका लागि खेलमैदानको स्तरोन्नति

बितामोड(प्रस)। छैटौँ संस्करणको भापा गोलडकप सुरु हुन एक महिना बाँकी रहेको डोमालाल राजवंशी रंगशालाको खेलमैदानमध्ये उत्कृष्ट मानिन्छ।

यही फागुन १९ गतेदेखि हुने भापा गोलडकपका लागि बितामोड-३ मा रहेको डोमालाल राजवंशी रंगशालाको स्तरोन्नति र मर्मत सुरु गरिएको भापा गोलडकपका अध्यक्ष विनोद बस्नेतले जानकारी दिए।

मैदानको भ्रमर गोडेर रंगशालालाई पुरानो अवस्थामा पुर्णतया गोडमेल तथा मर्मतको काम सुरु गरिएको हो। डोमालाल राजवंशी रंगशाला देशभरका खेलमैदानमध्ये उत्कृष्ट मानिन्छ। खेलमैदानको आकर्षणमा कुनै कृत्रिमता नहुने र प्राकृतिक घाँसे मैदानलाई मिलाएर बुझादार बनाइने बस्नेतले

बताए। रंगशालामा करिब १० हजार दर्शक बस्न सक्नेगरी बाँसको प्याराफिट पनि निर्माण गरिने महासचिव गजेन्द्रबहादुर पौडेलले जानकारी दिए। नेपालकै उत्कृष्ट र आकर्षक मानिएको फुटबल मैदान डोमालाल राजवंशी रंगशालाको स्तरोन्नतिको लागि तीव्र गतिमा काम भइरहेको पौडेलले

बताए। भापा गोलडकपजस्तो प्रतिष्ठित प्रतियोगिता हुने सो मैदानको आकर्षण नघटोस् भनेर आयोजक समितिले काम सुरु गरेको हो। रंगशालामा उर्ग्रका नेपालकै उत्कृष्ट र आकर्षक मानिएको फुटबल मैदान डोमालाल राजवंशी रंगशालाको स्तरोन्नतिको लागि तीव्र गतिमा काम भइरहेको पौडेलले

नगद सात लाख रुपैयाँ प्राप्त गर्ने कोषाध्यक्ष केदार गिरीले जानकारी दिए। गोलडकप सम्पन्न गर्न एक करोड ४० लाख रुपैयाँ खर्च लाग्ने अनुमान गरिएको छ। त्यस्तै, मस्ट भ्यालुएबल प्लेयरलाई एक थान मोटरसाइकल, उत्कृष्ट गोलकिपर, उत्कृष्ट डिफेन्डर, उत्कृष्ट मिडफिल्डर, उत्कृष्ट फरवार्ड, उच्च गोलकर्ता र उत्कृष्ट प्रशिक्षकलाई जनही नगद २५ हजार प्रदान गरिने गिरीले बताए। प्रत्येक खेलको प्लेयर अफ द म्याचलाई नगद ११ हजार रुपैयाँ दिइनेछ।

प्रतियोगितामा आयोजकको तर्फबाट भापा ११ फुटबल क्लबसहित नेपालका ए डिभिजन क्लब र विदेशी क्लबको सहभागिता रहनेछ। भापा गोलडकपको फाइनल खेल फागुन २८ गते हुनेछ।

कन्काई नहरमा डुबेर एकजनाको मृत्यु

भापा(प्रस)। भापाको शिवसताक्षी नगरपालिकास्थित कन्काई नहरमा डुबेर एकजनाको मृत्यु भएको छ। बिहीबार बिहान ९:३० बजेको समयमा शिवसताक्षी ११ नहर चौकस्थित कन्काई नहरको पानीमा डुबेर वडा नं ९ बस्ने ५७ वर्षीय रामजी बस्नेतको मृत्यु भएको हो। नहरमा डुबेर मृत अवस्थामा रहेको भन्ने खबर ईलाका प्रहरी कार्यालय फिर्लाफिर्लेमा प्राप्त हुनासाथ प्रहरी टोली खटाई कानुनी प्रकृया पूरा गरी शवलाई पोस्टमार्टमको लागि दमक अस्पताल पठाएको जिल्ला प्रहरी कार्यालय भापाले जनाएको छ। परिवारका अनुसार बस्नेत बुधवार बिहानदेखि घर आएका थिएनन्।

भापा गाउँपालिकामा आगलागी

कुमारखोद(प्रस)। भापा गाउँपालिका वडा नम्बर ४ खयरबारीस्थित नारायण गिरीको परालको कुन्युमा आगलागी भएको छ। बिहीबार दिउँसो करिब ३:३० बजेतिर गिरीको करिब २ विगाहा

खेतको परालमा आगलागी भएको हो। खेतमा रहेको इयासभुस डटाउँदा परालमा आगो सल्केको हुन सक्ने अनुमान गरिएको प्रहरीले जनाएको छ।

बितामोड नगरपालिकाको दमकल,नेपाल प्रहरी,सशस्त्र प्रहरी र स्थानीयले २ घण्टामा आगलागी नियन्त्रणमा लिएको टाँघनडुब्बा प्रहरी चौकीका असई धुवराज राजवंशीले जानकारी दिए। उनका अनुसार आगलागीबाट करिब २० हजार बराबरको क्षति भएको छ।

आशा ज्वेलर्स

मद्रपुर ८, सगरमाथा चोक

आकर्षक तथा राम्रो मोडलमा बिना रसायनको गरगहना बनाउनु परे हामीलाई सम्भन्नुहोस।

प्रो. जितेन्द्र प्रसाद सोनार

सम्पर्क: ८८९७८५५५७२, ८८६८००८५५२

पाण्डवपुरमा समावेशी पुराण

भापा(प्रस)। महाभारतकालीन इतिहास बोकेको अर्जुनधारा नगरपालिका वडा नम्बर ५ पाण्डवपुरस्थित बागेश्वरी दुर्गा भगवती मन्दिरमा महापुराण शुरु भएको छ। पाण्डवपुरलाई धार्मिक तथा पर्यटकीय स्थलको रूपमा विकास गर्ने योजनासहित जीर्ण मन्दिर पुनःनिर्माणको उद्देश्यसहित माघ १८ देखि २५ गतेसम्म समावेशी श्रीमद् भागवत महापुराण धार्मिक महामहोत्सव शुरु गरिएको हो।

बिहीवार उद्घाटनअघि कलशयात्रा र मण्डपपूजा गरिएको थियो। मुल आयोजक समितिका संयोजक इन्द्रमणि पौडेलको अध्यक्षतामा भएको कार्यक्रममा महापुराणको उद्घाटन कार्यक्रमका प्रमुख अतिथि कोशी प्रदेश सांसद चिन्तन पाठक (त्रिलोचन) ले गरेका थिए। मन्दिर समितिका सदस्य चन्द्रबहादुर तामाङले स्वागत मन्तव्य राखेको उद्घाटन कार्यक्रममा अर्जुनधारा-५ का वडाध्यक्ष

गीताराज खड्का (हरि), नेपाली कांग्रेसकी कोशी प्रदेश सदस्य रत्नजता कार्की, दुर्गा पञ्चायतका मन्डिर बिहीवारेका अध्यक्ष छवि लाल लम्साललगायतले शुभकामना मन्तव्य राखेका थिए। मन्दिरको प्रगति अतिथि कोशी प्रदेश सांसद चिन्तन पाठक (त्रिलोचन) ले गरेका थिए। मन्दिर समितिका सदस्य चन्द्रबहादुर तामाङले स्वागत मन्तव्य राखेको उद्घाटन कार्यक्रममा अर्जुनधारा-५ का वडाध्यक्ष

सम्पन्न गर्नका विभिन्न उपसमितिरु निर्माण गरिएको सचिव बुढाथोकीले जानकारी दिए। महापुराणमा प्रमुख वाचकका रूपमा युवा पण्डित कमलनयन निरौला, युवा ब्यासाचार्य पण्डित किरणमणि दाहाल रहेका छन् भने राष्ट्रिय भजन गायक कृष्ण भण्डारीको समूहबाट संगीतमय भजन कीर्तन प्रस्तुत हुने मुल आयोजक समितिका संयोजक पौडेलले जानकारी दिए।

श्रीमतीको हत्या आरोपमा राई पक्राउ

दमक(प्रस)। श्रीमतीलाई कुटापिट गरी हत्या गरेको आरोपमा भापा दमक नगरपालिका वडा नं. ७ का ३४ वर्षीय विनोद राई पक्राउ परेका छन्। इलाका प्रहरी कार्यालय दमकका अनुसार इलामको माइसेबुङ घर भई हाल दमक -७ सृजना टोलस्थित काजीमान श्रेष्ठको घरमा भाडामा बस्दै आएका राईले आफ्नी २८ वर्षीया श्रीमती ममिला राईलाई कुटापिट गरी हत्या गरेका हुन्। छिमेकीको घरमा जन्मदिनको भोज खाएर बुधवार राति १ बजेतिर घर आएपछि राई दम्पतीबीच भगडा भएको थियो। भगडाका क्रममा विनोदले श्रीमतीमाथि निर्घात कुटापिट गरेको इपका दमकका डीएसपी

मनोजकुमार लामाले बताए। कुटापिटबाट मृत्यु भएपछि बिहीबार बिहान ७:३० बजे स्थानीयले प्रहरीलाई खबर गरेका थिए। लगत्तै प्रहरीको टोली पुगेर राईलाई नियन्त्रणमा लिई घटनाबारे थप अनुसन्धान शुरु गरिएको उनले जानकारी दिए।

एक्सेल डेभलपमेन्ट बैंक लिमिटेडका खातावाला ग्राहक महानुभावहरूलाई अत्यन्त जरुरी सूचना

सम्पत्ति शुद्धिकरण (Money Laundering) निवारण ऐन, २०६४ (संशोधन सहित), सम्पत्ति शुद्धिकरण (Money Laundering) निवारण नियमावली, २०७३ तथा श्री नेपाल राष्ट्र बैंकबाट जारी भएको एकीकृत निर्देशन, २०७९ बमोजिम यस बैंकका सम्पूर्ण खातावाला ग्राहकहरू तथा सोसंग सम्बन्धित व्यक्तिहरूको ग्राहक पहिचान विवरण (KYC) अद्यावधिक गर्नुपर्ने भएको हुँदा आफूले खाता खोलेको, संचालन गरिरहेको सम्बन्धित शाखा कार्यालयमा वा आफूलाई पायक पर्ने यस बैंकको कुनै पनि शाखा कार्यालयमा सम्पर्क राखी बैंकद्वारा तोकिएको ग्राहक पहिचान विवरण (KYC) फारम भर्नु हुन अनुरोध गर्दछौं।

- प्राकृतिक व्यक्तिको हकमा खातावाला र खाता संचालक व्यक्ति अन्य व्यक्ति रहेकोमा निजको समेत।
- कानुनी व्यक्ति वा पन्ध्रको हकमा खाता संचालनकर्ताहरू, संचालकहरू, कार्यकारी समितिका सदस्यहरू, हिताधिकारी तथा १० प्रतिशत वा सोभन्दा बढी प्रत्यक्ष/अप्रत्यक्ष स्वामित्व हुने प्राकृतिक व्यक्तिहरू।
- यस बैंकमा खाता रही ग्राहक पहिचान विवरण (KYC) अद्यावधिक नगरेमा अद्यावधिक नभएका खाताहरूको कारोबार रोक्का राखिने व्यहोरा सम्बन्धित सबैलाई जानकारी गराउँदछौं।
- आफ्नो तथा सन्ध्याको पहिचान विवरण अद्यावधिक तथा ल्याप्चे सहि छाप उपलब्ध गराइसक्नु भएका ग्राहक महानुभावहरूले तत्पश्चात परिवर्तन भएका विवरण तथा कागजातहरू भएमा सो मात्रको अद्यावधिक गराउनुहुन अनुरोध गर्दछौं।
- वचत खाताको हकमा विगत ३ वर्ष एवम् चल्ती र कलखाताको हकमा १ वर्षभन्दा बढी समयदेखि संचालनमा नरहेका खाताहरू निष्क्रिय (Dormant) हुने प्रावधान रहेकोले आफ्नो खाता सक्रिय/नियमित गर्न हुन अनुरोध गर्दछौं।
- विगत लामो समयदेखि शुन्य मौज्जातमा रहेका खाताहरूलाई कारोबार गरी सूचारु गर्न हुन ग्राहक महानुभावहरूमा अनुरोध गर्दछौं। साथै १० वर्षदेखि शुन्य मौज्जात रही कारोबार नभएका खाताहरू बैंकले बन्द गर्न सक्नेछ।
- खाता अद्यावधिक गर्न आवश्यक विवरण र कागजातबारे विस्तृत जानकारीको लागि बैंकका कुनै पनि शाखामा सम्पर्क राख्न सक्नु हुनेछ र ग्राहक पहिचान विवरण (KYC) फारम बैंकका कुनै पनि शाखा कार्यालय तथा बैंकको वेबसाइट www.edb.com.np बाट प्राप्त गर्न सकिने छ।
- नेपाल राष्ट्र बैंकबाट जारी भएको एकीकृत निर्देशनबमोजिम प्राकृतिक व्यक्तिले स्वदेशी मुद्रामा एउटै प्राकृतिक एकभन्दा बढी वचत खाता खोल्न पाइने छैन साथै एकभन्दा बढी Debit Card जारी गर्न नपाइने स्पष्ट व्यवस्था भएकोले एकभन्दा बढी खाता कायम रहेको वा कार्ड लिएको भए अनिवार्य रूपमा एकभन्दा बढी खाताहरू बन्द तथा कार्ड फिर्ता गर्नुहुन समेत अनुरोध गर्दछौं।
- उपरोक्त कार्यहरू मिति २०८० चैत्र मसान्तभित्र अद्यावधिक गरिदिनु हुन अनुरोध गर्दछौं।

प्रधान कार्यालय, बितामोड-४, कोशी प्रदेश
फोन नं. ०२३-५३८०४०

बितामोड नगरपालिका नगर कार्यपालिकाको कार्यालय कोशी प्रदेशको १५ दिने सूचना

सधियार पूर्व: श्री लिला देवी भण्डारी विष्ट, उत्तर: श्री गोविन्द तिम्सीना, दक्षिण: श्री धन कुमार दाहाल को नाममा जारी गरिएको।

साविक अनारमनी गाविस वडा नं. २ हाल बितामोड नगरपालिका, वडा नं. ३ बस्ने श्री कोपिला सत्याल पाठकले निजका नाममा दर्ता कायम रहेको तपसिल बमोजिम जग्गामा भवन निर्माण, नक्सा पास तथा निर्माण कार्यको अनुमति पाउं भनी निवेदन तथा घर नक्सा पेश गर्नु भएकोमा तपाईं सधियारको उपस्थिति नरहेकोले स्थानीय सरकार संचालन ऐन २०७४ को दफा ३१ को उपदफा (क) बमोजिम यो सूचना प्रकाशित गरिएको छ। उक्त विवरणमा कुनै हकदावी भए यो सूचना प्रकाशित भएको मितिले १५ (पन्ध्र) दिनभित्र आफ्नो प्रमाण सहित यस कार्यालयमा निवेदन पेश गर्नुहोला। म्यादभित्र कुनै दावी विरोध नभए कानुन बमोजिम भइजाने व्यहोरा समेत सूचित गरिन्छ।

जग्गा रहेको स्थान	सिट नं.	किता नं.	क्षेत्रफल	नक्सा दर्ता	सूचना प्रकाशित मिति	सर्जिमिन मिति
बितामोड नपा-२	३	३१२०	११८.५१	२०८०/०८/२७	२०८०/०८/२७	२०८०/१०/०४

बितामोड नगरपालिका नगर कार्यपालिकाको कार्यालय कोशी प्रदेशको १५ दिने सूचना

सधियार पश्चिम: श्री उद्धव पुरी, उत्तर: श्री उद्धव गिरी को नाममा जारी गरिएको।

साविक अनारमनी गाविस वडा नं. ६ हाल बितामोड नगरपालिका, वडा नं. ३ बस्ने श्री मीना देवी लावतीले निजका नाममा दर्ता कायम रहेको तपसिल बमोजिम जग्गामा भवन निर्माण, नक्सा पास तथा निर्माण कार्यको अनुमति पाउं भनी निवेदन तथा घर नक्सा पेश गर्नु भएकोमा तपाईं सधियारको उपस्थिति नरहेकोले स्थानीय सरकार संचालन ऐन २०७४ को दफा ३१ को उपदफा (क) बमोजिम यो सूचना प्रकाशित गरिएको छ। उक्त विवरणमा कुनै हकदावी भए यो सूचना प्रकाशित भएको मितिले १५ (पन्ध्र) दिनभित्र आफ्नो प्रमाण सहित यस कार्यालयमा निवेदन पेश गर्नुहोला। म्यादभित्र कुनै दावी विरोध नभए कानुन बमोजिम भइजाने व्यहोरा समेत सूचित गरिन्छ।

जग्गा रहेको स्थान	सिट नं.	किता नं.	क्षेत्रफल	नक्सा दर्ता	सूचना प्रकाशित मिति	सर्जिमिन मिति
बितामोड नपा-३	१७९/०११९	१९०८/१९१५	१७०.००	४५४२/२०८०/०८/२९	२०८०/०९/१७	२०८०/१०/१५

बितामोड नगरपालिका नगर कार्यपालिकाको कार्यालय कोशी प्रदेशको १५ दिने सूचना

सधियार पूर्व: श्री उद्धव पुरी को नाममा जारी गरिएको।

साविक अनारमनी गाविस वडा नं. ६ हाल बितामोड नगरपालिका, वडा नं. ३ बस्ने श्री बिन्दा देवी ढकाल पाठकले निजका नाममा दर्ता कायम रहेको तपसिल बमोजिम जग्गामा भवन निर्माण, नक्सा पास तथा निर्माण कार्यको अनुमति पाउं भनी निवेदन तथा घर नक्सा पेश गर्नु भएकोमा तपाईं सधियारको उपस्थिति नरहेकोले स्थानीय सरकार संचालन ऐन २०७४ को दफा ३१ को उपदफा (क) बमोजिम यो सूचना प्रकाशित गरिएको छ। उक्त विवरणमा कुनै हकदावी भए यो सूचना प्रकाशित भएको मितिले १५ (पन्ध्र) दिनभित्र आफ्नो प्रमाण सहित यस कार्यालयमा निवेदन पेश गर्नुहोला। म्यादभित्र कुनै दावी विरोध नभए कानुन बमोजिम भइजाने व्यहोरा समेत सूचित गरिन्छ।

जग्गा रहेको स्थान	सिट नं.	किता नं.	क्षेत्रफल	नक्सा दर्ता	सूचना प्रकाशित मिति	सर्जिमिन मिति
बितामोड नपा-३	१७९/०११९	१७६३/१७६३	१२६.९८	४४४१/२०८०/०८/२७	२०८०/०८/२७	२०८०/१०/१५

बितामोड नगरपालिका नगर कार्यपालिकाको कार्यालय कोशी प्रदेशको १५ दिने सूचना

सधियार पश्चिम: श्री यज्ञराज चापागाई, दक्षिण: श्री नारायण राजवंशी को नाममा जारी गरिएको।

साविक अनारमनी गाविस वडा नं. ६ हाल बितामोड नगरपालिका, वडा नं. ३ बस्ने श्री हेम कुमार बुढाथोकीले निजका नाममा दर्ता कायम रहेको तपसिल बमोजिम जग्गामा भवन निर्माण, नक्सा पास तथा निर्माण कार्यको अनुमति पाउं भनी निवेदन तथा घर नक्सा पेश गर्नु भएकोमा तपाईं सधियारको उपस्थिति नरहेकोले स्थानीय सरकार संचालन ऐन २०७४ को दफा ३१ को उपदफा (क) बमोजिम यो सूचना प्रकाशित गरिएको छ। उक्त विवरणमा कुनै हकदावी भए यो सूचना प्रकाशित भएको मितिले १५ (पन्ध्र) दिनभित्र आफ्नो प्रमाण सहित यस कार्यालयमा निवेदन पेश गर्नुहोला। म्यादभित्र कुनै दावी विरोध नभए कानुन बमोजिम भइजाने व्यहोरा समेत सूचित गरिन्छ।

जग्गा रहेको स्थान	सिट नं.	किता नं.	क्षेत्रफल	नक्सा दर्ता	सूचना प्रकाशित मिति	सर्जिमिन मिति
बितामोड नपा-३	१७९/०११९	१३७	१७०.००	४४४०/२०८०/०८/२७	२०८०/०८/२७	२०८०/१०/१५

सम्पादकीय

अध्यादेश फिर्ता लेऊ

विद्रोह गरेर कोशी प्रदेश सरकारको मुख्यमन्त्री बनेका केदार कार्की अहमदा पृथक र क्रान्तिकारी छन् भनेर अनुमान लगाइएको थियो । तर, उनको काम गराई त्यस्तो देखिएन । मनमा कुण्डा भएपनि सत्ताखट गठबन्धनदेखि लिएर नेकपा एमालेले पनि उनलाई समर्थन दिए । अहिलेसम्म पत्याएकै छन् । तर, केही दिनअघि उनले ल्याएको अध्यादेशले भस्काइदिएको छ । नेकपा एमालेले मुख्यमन्त्री केदार कार्कीलाई सरकारले हालै ल्याएको अध्यादेश फिर्ता लिएर प्रदेशसभा बैठक बोलाउन आग्रहसहित पत्र पठाएको छ ।

नेकपा एमाले कोशी प्रदेश संसदीय दलका नेता एवं पूर्वमुख्यमन्त्री हिममतकुमार कार्कीले मुख्यमन्त्री केदार कार्कीलाई पत्र लेखेर सरकारले हालै जारी गरेको 'केही प्रदेश ऐन संशोधन अध्यादेश' फिर्ता लिन आग्रह गरेका हुन् ।

मन्त्रपरिषदको सिफारिसमा प्रदेश प्रमुख परशुराम खाण्डले माघ ६ गते जारी गरेको अध्यादेशबाट सरकारले ६ वटा ऐन संशोधन गरेको छ । अध्यादेशमार्फत प्रदेशसभाका पदाधिकारी थप गर्ने, प्रदेश मातहतका सरकारी अस्पतालको व्यवस्थापन समितिको नेतृत्वबाट जिल्ला समन्वय समितिका प्रमुखलाई हटाउनेसहितका व्यवस्था गरिएको छ ।

अध्यादेशले प्रदेशसभामा रहेका सबै दलका नेतालाई पदाधिकारीको परिभाषामा थप गर्दै गाडी सुविधा दिने तयारी गरेको भन्दै सरकारको विरोध भइरहेको छ । एमालेले अध्यादेश फिर्ता लिएर कानून निर्माणका लागि संसदको अधिवेशन बोलाउन माग गरेको छ ।

एमाले नेता कार्कीले सुविधा थप गर्ने अध्यादेश सान्दर्भिक र उपयुक्त नभएको जिकिर गरेका छन् । 'प्रदेश सरकारले प्रदेशसभाका पदाधिकारी तथा सदस्यहरूका लागि सुविधा उपलब्ध गराउने उद्देश्यले प्रदेशसभाका पदाधिकारी तथा सदस्यको सुविधा ऐन, २०७५ सहित सात वटा ऐनहरूमा संशोधन हुने जारी गरी गनुंभएको अध्यादेश कुनै पनि हिसाबले सान्दर्भिक र उपयुक्त छैन', उनले मुख्यमन्त्रीलाई पठाएको पत्रमा भनिएको छ ।

अध्यादेशले जनप्रतिनिधिको भूमिकालाई निस्तेज गरेको र स्वेच्छाचारी ढंगले नियुक्तिको प्रयास गरेको भन्दै एमालेले सरकारको यो काम लोकतान्त्रिक पद्धति अनुकूल नरहेको बताएको छ । अध्यादेशले प्रदेशप्रतिको नकारात्मक धारणा थप बढ्ने भन्दै पत्रमा अध्यादेश सरकारको तर्फबाट तत्काल फिर्ता लिएर कुनै कानूनमा संशोधन गनुंपर्ने वा नयाँ कानून आवश्यक भए तत्काल प्रदेशसभाको अधिवेशन बोलाउनुपर्ने माग गरिएको छ । प्रदेश सरकारको अनावश्यक खर्चकै कारण देशले संघीयता धान्न नसक्ने विरोधका स्वरहरू उठिरहेका छन् । प्रदेशको संरचना नै खारेज गरिनुपर्ने माग चर्किए गएको छ । यस्तो अवस्थामा यस किसिमको अध्यादेश ल्याइनु हुँदैन थियो । कोशी प्रदेश सरकारले अध्यादेश फिर्ता गनुंपर्छ ।

• गीता श्रेष्ठ

कुनै पनि मुलुकको विकासको आधार त्यहाँको शैक्षिक पद्धति, सिकाइ अभ्यास र नैतिक, सामाजिक गुण र उच्च चरित्र विकासका लागि गरिने प्रशिक्षण हो । यसका लागि विद्यालय शिक्षा सर्वाधिक महत्वपूर्ण हुन्छ । विद्यालय शिक्षाकै धरातलमा टेकेर जो कोही उच्च शिक्षा हासिल गर्दै दक्ष बन्छ । यसर्थ विद्यालय शिक्षा मुलुकको समग्र क्षेत्रको विकासका लागि मेरुदण्ड हो ।

विद्यालयमा दिइने नैतिक, सामाजिक, आर्थिक, वातावरण संरक्षण, आफ्नो मौलिक कला, संस्कृति, भाषा, साहित्य र इतिहासको शिक्षा आजका बालबालिकालाई देशप्रति गौरव गर्ने, जिम्मेवार बनाउने र उद्यमशील बनाउने महत्वपूर्ण पाटो पनि हो । आज विकसित भनिएका मुलुकको शिक्षण पद्धति र अभ्यासलाई हेर्ने हो भने यो कुरा छल्लङ्ग हुन्छ । हुन त विगतमा नेपालको शिक्षामा नैतिक, सामाजिक, वातावरण शिक्षालाई उच्च महत्व दिइन्थ्यो । शिक्षा आत्मनिर्भर, आत्मगौरव र राष्ट्रिय भावनाको विकास गराउन केन्द्रित थियो । मुलुकले भौतिक रूपमा सोचे जस्तो विकास गरेन । यो एउटा पाटो हो । आजको सामाजिक अवस्था र विगतलाई हेर्दा अत्यासलमदो स्थिति छ । हिजोका दिनमा 'ठुलो भए के गर्ने ?' भन्ने प्रश्न गर्दा 'सिपाही भनेर देशको सेवा गर्ने' भन्ने बालबालिका थिए भने आज त्यही प्रश्न गर्दा 'बाह्र सकेपछि विदेश जाने' भन्ने निराशापूर्ण उत्तर आउँछ ।

यसको प्रमुख कारण गलत शिक्षा पद्धति, अभ्यास, जिम्मेवारीविहीन, नाफामुखी र दलगत रूपमा कार्यकर्ता पाल्ने राजनीतिमुखी शिक्षा प्रणालीको परिणाम हो । शिक्षक जिम्मेवारीबोध गरी विद्यालयमा अध्यापन गराउनुको साटो दलको भोलो बोक्नुमा गौरव गर्छन्, शिक्षक हुनुको गौरवबोध गर्नुको साटो रोजगारीको एउटा सामान्य अवसर

मात्र ठानेर जिम्मेवारी नलिँदाको परिणाम अहिलेको बिग्रँदो अवस्था हो । बालबालिकालाई शिक्षाको नाममा बोभ मात्र थपिएको छ, किताबी रटानमा व्यस्त पारिएको छ । यो नै अहिलेको सबै समस्याको कारण हो ।

विश्वका धनी र सम्पन्न मुलुकको शिक्षा पद्धतिले नै त्यहाँको विकास, समृद्धि, जनताको खुसी र सुशासनलाई बढावा दिइरहेको छ । मानव कल्याणका अनेक पक्षलाई शिक्षासँग जोडिएको छ । यसको अर्थ ती मुलुकमा सबै ठिक छ भन्ने त होइन तर यहाँको जस्तो पनि छैन । शिक्षा भनेको अक्षर चिन्ने मात्र होइन, व्यावहारिक ज्ञान र अभ्यास पनि चाहिन्छ भन्ने मान्यताले युरोपदेखि अमेरिका हुँदै एसियाका समृद्ध मुलुकहरूमा जरा गाडेको छ । त्यहाँको शिक्षा पद्धति जगदेखि व्यावहारिक, सिप र ज्ञानमूलक हुने गरेको छ ।

जस्तो कि एक दशकदेखि विशिष्ट शिक्षा प्रणाली भएका मुलुकको सूचकांकमा विश्वको पहिलो नम्बरमा रहन सफल मुलुक फिनल्यान्ड आजभोलि नेपालीको पनि अध्ययनको मुख्य गन्तव्य बन्दै आएको छ । यो मुलुकको शिक्षा पद्धति विश्वकै उदाहरणीय छ । फिनल्यान्डमा किताबको पानामा घोके, घोकाइएको भन्दा आफैले खुद अभ्यास गरेको शिक्षा दिगो र प्रभावकारी हुन्छ भन्ने मान्यताका साथ सैद्धान्तिकभन्दा बढी व्यावहारिक सिकाइको वातावरण सिर्जना गरिन्छ । बालबालिकाको क्षमता प्रमाणपत्रले होइन, उसको शारीरिक तथा मानसिक चुस्तताले निर्धारण गराउने लक्ष्यसहित त्यस्तै वातावरण सिर्जना गरिन्छ ।

फिनल्यान्डको शिक्षा पद्धतिले भन्छ, "बच्चालाई बच्चा नै हुन देऊ ।" प्रशस्त खेलेको, आफैमा कुतुहलता जागेको बच्चा जिम्मेवार, तेजजलो र सृजनात्मक हुन्छ । त्यसैले त्यहाँ बच्चालाई सात वर्षपछि मात्र स्कुल भर्ना गरेर औपचारिक शिक्षा दिइन्छ । शिशु कक्षामा केवल खेलाइन्छ, बच्चाले खेल्दाखेल्दै अंक, अक्षर चिन्ने, आफैले खान, जुता, कपडा लगाउन फुकाल्ने, आफ्नो सामानको जतन गर्ने, एकले तथा साथीभाइसँग सामूहिक काम गर्ने, दैनिक जनजीवनमा आइपर्ने काम, कठिनाई, समस्या समाधान

गर्न अभ्यस्त भइसकेको हुन्छ । यो पद्धति वास्तवमा पूर्वीय अभ्यास नै हो । गुरुकुलीय शिक्षा पद्धतिमा औपचारिक शिक्षाका लागि एउटा निश्चित उमेर तोकिएको छ । पूर्वजले व्रतबन्धपश्चात् मात्र औपचारिक शिक्षा दिइने प्रचलन यसैको उपज हो र हामीले यसलाई दुक्काउँदै गर्दा, परिचमाले अँगालेर अपनाए, अभ्यास गराए । परिणाम हाम्रो शिक्षा पद्धति राजनीतिक दलका कार्यकर्ता उत्पादन र विदेशीका लागि श्रमिक जन्माउने कारखाना बनायो । उनीहरूले आफ्नो देशको गौरव बढाए, समृद्धिको सोपान ठड्याए ।

युरोपको कुरा गर्ने पर्दैन । विगतमा विश्वकै सबभन्दा गरिब मुलुकमा गनिने दक्षिण एसियाको सानो देश भुटानलाई लिएर पुग्छ । एक दशकदेखि भुटानले अपनाएको शिक्षा पद्धतिले त्यहाँको विकासले गति लिएको छ । विश्वकै सर्वाधिक खुसी मानिसमध्येमा भुटानी परेका छन् । यसको कारण एउटै छ- त्यहाँको शिक्षा पद्धति । भुटानमा बालबालिकालाई सानो कक्षादेखि नै वातावरण संरक्षण, नैतिक-सामाजिक तथा आधारभूत कृषि प्रविधिको विषय सिकाइन्छ । राम्रो नम्बर ल्याउने मात्र होइन कि राम्रो मानिस बन्ने कुरालाई पनि उतिकै महत्वका साथ सिकाइन्छ । सामाजिक, नैतिक, वातावरण शिक्षाका साथ आफ्नो मुलुकको धर्म, संस्कृति र इतिहासलाई उच्च प्राथमिकता दिएर अध्यापन गराइन्छ । यसैले आज भुटान एक दशककै समृद्ध मुलुकको बाटोमा दगुरिइरहेको छ ।

यसको विपरीत आधुनिक शिक्षा प्रणाली अपनाएको भनिएको नेपालमा आधुनिकताको नाममा अंग्रेजी भाषा, विदेशी पाठ्यक्रमलाई बढी जोड दिँदा आफ्नोपनको छिल्ली उड्छ । अहिले नेपाली तत्वको भावना नै हराउँदै गयो । यसलाई सुधार्न नसकिने होइन । केवल एउटा कानुनी संरचनामा परिवर्तन गरिँदा शिक्षा पद्धतिले छलाड मारेन छ । यो अवसर अहिले सांसदहरूलाई छ । सरकारले विद्यालय शिक्षा सुधार ऐन संशोधन गर्न बनेको विधेयक संसदमा दर्ता गरेको छ र यसमाथि विषयगत समितिमा व्यापक छलफल भइरहेको छ । विद्यालय शिक्षा सुधार र मुलुकका युवालाई विदेशीको श्रम मेसिन बनाउने हैन कि स्वदेशकै खम्बा बनाउने नीति अब बन्नु

पर्छ । यसका लागि चाहिन्छ राजनीतिक दलमा दृढ इच्छाशक्ति । उनीहरूले हिममतका साथ प्रतिबद्धता जनाउनु पर्छ कि विद्यालयमा राजनीति नगर्ने भनेर । शिक्षकको वर्गीय सन्नतनका रूपमा एउटै मात्र सन्नतन खोल्न, दलपिच्छेका शिक्षक सन्नतन बन्द गर्ने, शिक्षक राजनीतिक दलको सदस्य बन्न नपाउने, विद्यालय व्यवस्थापन समितिमा राजनीतिक दलका प्रतिनिधि नभएर शिक्षा बुभेका, समाज चिनेका र बालबालिकाको मनस्थितिको अध्ययन गर्न सक्ने व्यक्तिहरूलाई पुर्‍याउनु पर्छ ।

विद्यालय शिक्षा सुधार ऐनमा समेटिनुपर्ने विषय भनेको शिक्षाको दर्शन प्रमुख रहेको छ । शिक्षा मुलुक रूपान्तरणको मेरुदण्ड हो भन्ने मान्यताका साथ सुशासन, विकास र राष्ट्रिय गौरवलाई ऐनको दर्शन बनाउनु अहिलेको आवश्यकता हो । वर्तमान अभ्यासमा शिक्षामा पक्ष-विपक्ष खडा भएको छ । विद्यालयमा पनि विद्यार्थीको राजनीतिक दल छ । शिक्षक र प्राध्यापकमा पनि राजनीतिक दल बनाइयो । यसले गर्दा शिक्षक र विद्यार्थीको सम्बन्ध विशुद्ध शैक्षिक गतिविधिमा मात्र सीमित नरही राजनीतिक आस्थाका आधारमा व्यवहार हुन थालेकैले अहिलेको नाजुक अवस्था सृजित भएको हो ।

ऐनमा दलहरूले साभा प्रतिबद्धताका साथ अब त्यो गर्दैँनै भनी वाचा गर्न आवश्यक छ । ऐनमै शिक्षकलाई दलमा आबद्ध हुन निषेध गर्नु पर्छ ।

वैदिक कालसम्म जोडिएको नेपालको सभ्यता शिक्षा र ज्ञानको ज्योति फैलाउने रहेको कुरा हाम्रा विद्यार्थीले सिकन-जान्न पाउनु पर्छ । शिक्षा पद्धतिले तत्कालको लाभ होइन, सय वर्षपछिको मुलुकको भविष्यको नस्सा कोर्न सक्नु पर्छ । यसका लागि राष्ट्रको स्वाभिमान, भाषा, कला, संस्कृति, परम्परा, वातावरण, नैतिकता, सामाजिक पक्ष सबैलाई समेटेर हाम्रा पुर्वाको योगदानलाई पाठ्यक्रम बनाउने पर्छ । यी सबै पक्ष समेट्दै विद्यार्थीको सृजनाशीलता कस्तो छ, सोही अनुसारको अभ्यास गराउन प्रेरित गर्ने र उनीहरूलाई त्यसैमा आँध बढ्न उत्साहित गर्ने स्पष्ट मार्गनिर्देश गरेको हुनु पर्छ । एउटा असल विद्यार्थी निर्माणमा शिक्षकको

हात सबभन्दा महत्वपूर्ण हुन्छ । शिक्षकले विद्यार्थीलाई किताब मात्र पढाउने होइन कि स्वावलम्बी बन्न, देशभक्त बन्न, नैतिक चरित्रमा उच्च रहन पनि सिकाउनु पर्छ । सँगसँगै आयआर्जनको बानी बसाल्ने गरी अभ्यास गराउनु पर्छ । विद्यालयमा पाठ्यपुस्तकका विषयस्तुसँगै विद्यार्थीलाई पढाउन र सिकाउनका लागि शिक्षक कस्तो हुनु पर्छ भन्ने स्पष्ट हुनु पर्छ । शिक्षकलाई किताब पढेर किताबै पढाउने परिपाटीबाट मुक्त गरी उनीहरूको आत्मसम्मान कायम गर्दै सुविधा दिने र विद्यार्थीलाई पनि अनिवार्य बचत गर्ने बानी सिकाउँदै आत्मनिर्भर हुन प्रोत्साहन गर्ने गरी सुधारको थालनी गर्नु पर्छ ।

ऐनले बिर्सन नहुने कुरा निजी विद्यालयको व्यवस्थापन पनि हो । यसलाई समयसमयमा बनाउँदै समुदायप्रति जिम्मेदार बनाउन आवश्यक छ । निजी विद्यालय भनेका नाफाका लागि मात्र खोलिएको भन्ने जुन भ्रम छ, त्यसलाई गलत सावित गर्ने गरी ऐनले निजी वा समुदायिक सबै विद्यालयको शिक्षा प्रणाली र पाठ्यक्रमलाई एउटै बनाउँदै समान सेवासुविधा र समाज विकासको साभा जिम्मेवारीबोध गराउने गरी सबै पक्षसँग व्यापक छलफल गरेर अधि बढ्नु पर्छ । ऐन संसदमा दर्ता हुनासाथ निजी विद्यालय आन्दोलित भए । यसको कारण अविश्वास हो, गलत प्रचार पनि हो । यस्तो भ्रम, विवाद र अनेक श्रम उत्पन्न हुने अवस्था सदाका लागि अन्त्य गर्नु पर्छ । विश्वासको संकटले धेरै समस्या उत्पन्न गरेको छ ।

स्पष्ट ऐन बनाएर त्यसको प्रभावकारी कार्यान्वयनमा जोड दिँदै राजनीतिक लाभ र शक्ति आर्जनको सोच त्यागेर सुधारको प्रयास गर्ने हो भने आज भइरहेको 'ब्रेन ट्रेन' को समस्या केही वर्षमै न्यून् हुन जान्छ । किनभने जब शिक्षाले रोजगारी सिर्जना गर्न थाल्छ, जब राज्यले गरेको सुधारका प्रयासप्रति भरोसा बढ्छ, यही माटोमा श्रम गर्ने जाँगर सबैमा पलाउँछ । यसको पहिलो आधार विद्यालय शिक्षा हो र विद्यालय शिक्षा नै विकासका सबै पक्षको स्तम्भ हो भन्ने तथ्य बुभेर राजनीतिका सौदावाजी नगरी जनसुधी-राष्ट्रपक्षीय ऐन बनाउन सबैले एकताबद्ध भएर जिम्मेवारीबोध गर्नु आवश्यक छ ।

भ्रष्टाचार रोक्न उपचारात्मक कार्यक्रम

• मित्रमणि पौडेल

नेपालमा भ्रष्टाचार एउटा महारोगको रूपमा रहेको छ । आर्थिक अपराधको रूपमा रहेको यस महारोगले राज्यको तल्लो तहसम्म गाँजेको छ । भ्रष्टाचारले विकास निर्माणमा नकारात्मक असर पुर्‍याइरहेको छ । सबै स्थानमा भ्रष्टाचारले आफ्नो स्वरूप लिइरहेको छ । प्रायः धेरै निकायमा भ्रष्टाचार हुने गरेको छ । कहीं कति भ्रष्टाचार हुन्छ भन्ने मात्र हो । कम बजेट भएको विकास अड्डामा कम भ्रष्टाचार हुने गर्छ भने धेरै बजेट हुने विकास अड्डामा धेरै भ्रष्टाचार हुने गर्छ । राज्यमा लोकतन्त्र आयो, संघीयता आयो, जनताले चाहे अनुसारको शासकीय व्यवस्था पनि बन्यो र स्थानीय निकायमार्फत जनप्रशासन धरदौलोसम्म पुग्यो । प्रशासन तथा व्यवस्थापनमा धेरै परिवर्तन भयो । सरकारले पनि आफ्नो कार्यशैलीमा सुधार गर्न धेरै प्रयास गर्‍यो । भ्रष्टाचार निवारणमा सरकारले हरेक वर्ष कार्यक्रमहरू पनि ल्याउने गरेको छ तर भ्रष्टाचार अलिकति पनि घट्न सकेको छैन । यो रोग माथिदेखि तलसम्म फैलिएको छ ।

भ्रष्टाचारीले राजनीतिक संरक्षण र दलीय टेको पाउने हुनाले उनीहरूको मनोबल वृद्धि भइरहेको हुन्छ । कतिपय राजनीतिक नियुक्ति पाएका पदाधिकारी हुन् वा माथिल्लो

ओहोदाका कर्मचारी नै किन नहुन्, जुन निकायमा गए पनि आर्थिक अनियमितताका झोत खोजिरहेका हुन्छन् । त्यसैले धेरै बजेट चलखेल गर्न पाउने मन्त्रालय तथा कार्यालयमा काम गर्न जान खोज्नेहरू भ्रष्टाचार गर्न पाइन्छ भनेर नै हो भन्न सकिन्छ ।

कर्मचारीको सेटिङ र मिलेमतोबिना भ्रष्टाचार हुन सक्दैन । राम्रो बजेट भएका संस्थामा यस्ता भ्रष्टाचारले कार्यालयभित्रै पैसालाई दाईं गर्छन् भने थोरै बजेट भएका संस्थामा सार्वजनिक सेवा प्रवाह गर्दा सेवाग्राहीसँग रकम मागेर दुःख दिन्छन् । विभिन्न स्थानविशेषमा भ्रष्टाचारी यताउति सलबलाइरहेका हुन्छन् । भ्रष्टाचारीहरू आर्थिक चलखेल गर्न पाएनन् भने उनीहरूलाई छप्टी हुन्छ । मानसिक विचलन हुन्छ । त्यसैले कहीं भ्रष्टाचार

रकम लेनेदैन गरी भ्रष्टाचार हुने गर्छ । हुन जान्छ । देशमा सलबलाइरहेको भ्रष्ट मानसिकता र भ्रष्टाचारी प्रवृत्तिलाई समयभित्रै नियन्त्रण नगरे राज्य नै भ्रष्टाचारीको धेरामा पर्न सक्छ ।

सर्वजनिक संस्थानमा सरकारबाट नियुक्त भई जाने कतिपय पदाधिकारीबाट आफू अनुकूल निर्णय गराएर, पार्टीका कार्यकर्तालाई भर्ती गराएर, कर्मचारीको बढुवा गर्न रकम लिएर, उद्देश्य तथा लक्ष्यबिनाको कार्यक्रम सञ्चालन गरेर, उच्च निकायलाई भ्रम र अन्यायमा पारी आफू अनुकूल कार्यक्रम स्वीकृत गराएर पनि भ्रष्टाचार हुने गरेको पाइएको छ । संस्थानका लागि गएका कतिपय प्रतिनिधिले सरकारी संस्थानलाई दुहुनो गाई बनाउँछन् ।

देशमा भ्रष्टाचार बढ्दै जाँदा सेवाग्राहीमाभ्रम सरकारको विश्वास गुम्दै जान्छ । यसले गर्दा मुलुकको अन्तर्राष्ट्रिय जगत्मा साख खस्कन्छ । यस्तो प्रवृत्तिले सेवा लिन आउने नागरिकसँग प्रत्यक्ष सम्पर्कमा रहने सोभसिधा र जागिरलाई पवित्र पेसाको रूपमा लिने कर्मचारीमा नैराश्रयता र कामप्रति वितृष्णा

हुन जान्छ । देशमा सलबलाइरहेको भ्रष्ट मानसिकता र भ्रष्टाचारी प्रवृत्तिलाई समयभित्रै नियन्त्रण नगरे राज्य नै भ्रष्टाचारीको धेरामा पर्न सक्छ ।

भ्रष्टाचार भनेको समाज, राष्ट्र, आमनागरिक, व्यक्तिगत मर्यादा, नैतिकता, आत्मसम्मान तथा मूल्यमान्यताको शत्रु हो । यसले कर्मचारीको मर्यादा खस्केर समग्रमा सरकारको विश्वास घटाउँछ । वास्तवमा भ्रष्टाचार गर्नु भनेको राज्य र नागरिकलाई ठग्न, करदाताको रगत र पसिना चुस्नु र राष्ट्रलाई घात गर्नु हो । भ्रष्टाचारी राज्यको महाशत्रु, शोषक र दुष्ट व्यक्ति हो । भ्रष्टाचारी राज्यका महारोग हुन् । भ्रष्टाचारीले कहिल्यै पनि राष्ट्र र नागरिकको भलो गर्न सक्दैनन् । देश विकासका बाधक हुन् ।

भ्रष्टाचार निवारणका लागि राज्यमा प्रभावकारी कानून, नीतिगत व्यवस्था तथा कार्ययोजना तयार गरिएका छन् । राज्यमा विद्यमान कानून, कार्यविधि तथा कार्ययोजनाको कडाइका साथ कार्यान्वयन गर्न सकेमा भ्रष्टाचार, अनियमितता तथा आर्थिक अपराध जस्ता विकृतिको निवारण गर्न सकिन्छ । भ्रष्टाचार निवारणका लागि सरकारले प्रचारात्मक, निरोधक तथा उपचारात्मक कार्यक्रम ल्याउनु पर्छ । भ्रष्टाचार निवारणमा सबैभन्दा महत्वपूर्ण हात जनताको हुन्छ ।

कसैले

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

किन हुन्छ सासू बुहारीमा भगडा ?

• रमेश नेपाल

सासूबुहारीको सम्बन्धलाई समाजमा कहिले पनि नमिल्ने वा सँधैभरि मिलेर बस्न नसक्ने सम्बन्धको रूपमा लिइन्छ। सासू कहिले आमा हुँदैनन् र बुहारी कहिले छोरी हुँदैनन् भन्ने भनाइ यत्रतत्र सुन्न पाइन्छ। जतिसुकै शिक्षित घरपरिवारमा पनि सासूबुहारीको मनमुटाव र भैँभगडा देख्न सकिन्छ। कतिपय ठाउँमा त बिहे गरेर ल्याएको केही समयमा नै सासूसुरासँग छुट्टिएर बेले बसेको पनि देखिन्छ। समाजमा कतिपय छोराबुहारीले बाध्यताले आमाबुबा पाल्नुपरेको पनि देख्न सकिन्छ। त्यस्तै, बुहारी ल्याएर छोरा पनि टाढा भयो भन्ने गुनासो धेरै आमाबुबाबाट सुन्न पाइन्छ। यो नेपाली समाजको एउटा तितो सत्य नै हो। तर के साँच्चै सासू कहिले आमा अनि बुहारी कहिले छोरी बन्न सकिदैनन् ?

भनिन्छ, सबै आमा ममताका खानी हुन्। उनीहरूको हृदय यो संसारभन्दा पनि विशाल हुन्छ भनेर अनि संसारभन्दा पनि विशाल हृदय भएकी आमाले आफ्नो बुहारीलाई नै छोरी मान्न सकिदैनन् त ? र त्यस्तै हरेक छोरीको चाहना हुन्छ आफू बिहे गरेर गएको घरमा आफ्नो श्रीमानबाट मात्रै नभएर सासू ससुरा तथा परिवारका अन्य सबै सदस्यहरूसँग माया र स्नेह पाउने। सासू ससुरा सबैलाई रिफार्म खुसी पार्नै भन्ने। यस्तो सोच बोकेर बिदाइ भएका छोरीले आफ्नो सासूलाई आमाजस्तो मान्न सक्दैनन् ? र बुहारी ल्याएर थोरै भएपनि आफ्नो आमाबुबालाई राहत दिउँ भन्ने चाहना बोकेको छोरो कसरी आफ्नो बुडीको कारण आफ्ना प्राणभन्दा प्यारा आमाबुबाबाट टाडिन

सक्छ। सासू र बुहारीलाई हेर्ने हाम्रो दृष्टिकोण नै त खराब भएर यस्तो भएको होइन कतै ? सासू र बुहारीबीचको सम्बन्धमा शून्य सहनशीलताले गर्दा त यस्तो भैराको छैन कतै ? आमाले घरमा गाली गर्दा चुपचाप बस्ने छोरी सासूले एक बचन रूखो बोल्दा जिन्दगीभर बिर्सनु सकिदैनन्। आमाले भनेको भए त सजिलै मुखभरिको जवाफ दिएर भए पनि चित्त बुझाउँथी होला तर, सासूलाई एक बचन जवाफ दिन सकिदैनन् अनि मनमा कुठ्या उत्पन्न गर्दै बस्छे।

त्यस्तै, आफ्नो छोरीको मुखभरिको जवाफ हाँसीहाँसी सुन्न सक्ने आमा आफ्नो बुहारीले ठुलो बोली गरेको सुन्न सक्दैनन्। बुहारी भएर ठुलो स्वर गर्ने भन्ने सासूको अहमता हावी भइहाल्छ एकछिनमै। सहनशीलता कहाँ छ र अहिलेको सासू बुहारीमा ? सहन शक्ति भए पनि एकदम थोरैमा मात्रै हुन्छ आजकल, छोरीले केही भने एकाछिनमै बिर्सिदिने आमाले बुहारीको चित्त नबुझेको कुरा सारा संसारलाई सुनाउँदै हिँड्ने गरेको पनि देखिन्छ भने सासूको चित्त नबुझेका कुराहरू आफ्नो माइतीमा आएर सबैलाई सुनाउने गरेको पनि देखिन्छ। यसरी आफ्नो घरको कुरा बाहिर छरपस्ट पार्दा के पारिवारिक सम्बन्ध दिगो र बलियो हुन्छ होला त ? अहं, पटकै हुँदैन। किनकि परिवार नै व्यक्तिको सबैभन्दा ठुलो शक्ति अनि कमजोरी दुवै हुन्छ। परिवारलाई कमजोर बनाउन मानिसले एउटा मौका पछिरेको हुन्छ, कमजोरी खोजिरेको हुन्छ। यस अवस्थामा घरकै सासूबुहारीले एकअर्कामा इख लिएर कुरा काट्दै बाहिरी मान्छेलाई सुनाएमा त्यसबाट हुने नोकसान त दुबै जनाले भोग्नुपर्छ नै। जति नै नराम्रो भएपनि सासूलाई अरूले नराम्रो भनेको वा नराम्रो गरेको एउटी बुहारीले कदापि हेर्न र सहन सकिदैनन् भने आफ्नो बुहारीको बारेमा नराम्रो भनेको कुनै सासूले सुन्न सक्दैनन्। दुवैजनाको मनमा अलिकति भए पनि चोट पुग्दछ।

कतिपय घरमा दिनहुँ घरभगडा भएको देखिन्छ,

सासू बुहारीबीच। सासूबुहारीको भगडामा बिचरा छोरो बीचमा परेको हुन्छ। आफ्नो आमालाई केही भनी आमाको मन दुख्ने अनि श्रीमतीलाई केही भनी अर्काको छोरो कसैगरी आफ्नो हुँदैन भन्दैली भन्ने पीर। तर बाँकी जीवनभर साथ दिने श्रीमती नै भएकाले बाध्य भएर आमाबुबालाई थुम्थुम्माउदै श्रीमतीकै पछि लाग्नुपरेको कारण कतिपय आमाबुबाले छोरा टाढा भयो भनेको सुन्ने गरिन्छ समाजमा। बुहारीकै कारण घरमा बस्न नसकेर धेरै छाडि हिँड्नुपरेको, बुद्धाश्रममा बस्न परेको तथा घरमै बसेर पनि विभिन्न बचन र तुच्छ व्यवहार सहेर बस्नुपरेको बुवा आमा पनि धेरै हुन्छ। सासूको कारणले नै बुहारीले कति शारीरिक र मानसिक यातना सहेर बस्नुपरेको पनि छ। अफ नेपालको तराई भेगतिर त दाइजोको निहुँमा सासू ससुरा र श्रीमान मिलेर नै बुहारीको हत्यासम्म गर्ने गरिएको पाइन्छ। यसरी घरपरिवारकै सदस्यबीच मनमुटाव राख्ने, इख, डाइ, ईर्ष्या, रिसाराग राख्नाले आफ्नै पारिवारिक संसार भताभुङ्ग हुन्छ नै, आफ्नो सामाजिक अस्तित्व पनि सकिन बेर लाग्दैन। एकअर्काप्रति भित्री मायाप्रेम र सद्भाव गुमेर बाहिरी देखावटीको लागि मात्रै सम्बन्ध बाँकी रहेको हुन्छ।

एउटा घतलाग्दो कथन छ, 'यदि आमाबुवा छोरीहरूसँग रहने हो भने उनीहरूले बुद्धाश्रम जान पर्ने नै थिएन।' यसको जवाफ उतिकै घतलाग्दो छ, 'यदि बुहारीहरूले छोरीकै जस्तो ममता, श्रद्धा दिने हो भने बुवाआमा बुद्धाश्रम जानै पर्ने थिएन।'अर्थात् नलागउने हो भने यस भनाईबाट के बुझ्न सकिन्छ भने, न बुवाआमाका लागि छोरी फरक हुन्, न त बुहारी। केवल हाम्रो हेराई, सोचाई र बुझाई फरक हो।

यही हिसाबले सासूलाई बुहारीले आफ्नै आमा ठान्ने र सासूले बुहारीलाई आफ्नै छोरी मान्ने हो भने, समस्या आउँदैन। यद्यपि हाम्रो पारिवारिक संरचनामा सासू र बुहारीबीच त्यति सुमधुर सम्बन्ध रहँदैन। जबकि घरको मियो भनेकै उनीहरू दुबै

हुन्। सासू घर-परिवारका श्रेय सदस्य हुन्। आस्थाको पुञ्ज हुन्। सासूले नै हो, परिवारलाई एकट्टिकै बनाएर राख्ने।

त्यसैगरी बुहारी घरकी शोभा हुन्। बुहारी नै पारिवारिक सुखको मियो बन्न सकिन्छ। अर्थात्, समग्र घरमा शान्ति, सुव्यवस्था, सुमधुर, सामिप्यता प्रदान गर्ने भनेकै सासू र बुहारी हुन्। दुबैको उपस्थितिमा घर वास्तवमै घरजस्तो हुन्छ। सासू-बुहारीबीच भगडा: परिवारलाई भ्रमेला सासूबुहारीको सम्बन्धमा जब खटपट सुरु हुन्छ, घर त बिग्रन्छ नै, दुई परिवारबीच गाँसिएको नाता पनि बिग्रन्छ। यसले परिवारका सबै सदस्यलाई मानसिक रूपमा तनाव पैदा गर्छ।

हाम्रो वरपर समाजमा धेरै सासूबुहारी बीचमा मनमुटाव भएको देख्न सकिन्छ। कतिपय स्थितिमा त यस्तो मनमुटाव बढ्दै गएर यसले पारिवारिक कलहकै रूप पनि लिन्छ र अन्यमा छोरा बुहारीबीच नै सम्बन्धविच्छेद पनि हुने गर्छ। त्यसैले हामीले सासूबुहारी बीचको सम्बन्ध के साँच्चै तिरुतापूर्ण नै हुनुपर्छ र भनेर सोच्नुपर्ने बेला आएको छ ? के सासूबुहारी बीचको सम्बन्ध आमाछोरीको जस्तो प्रगाढ बनाउन सकिँदैन ? पक्कै पनि हरेक सासूबुहारीले एक अर्कालाई सम्मान र स्नेह गर्ने हो भने उनीहरू बीचको सम्बन्ध सुखद र आत्मिय हुन सक्छ।

किन हुन्छ सासूबुहारी बीच भगडा ?

सुरुमा समाजको सोच यस्तो हुन्छ कि पारिवारिक भगडाको मुख्य कारण पक्कै पनि सासूको नराम्रो व्यवहार होला। भगडिया वा अनावश्यक कुरामा हस्तक्षेप गर्ने खालकी सासू छिन् होला त्यसैले सासू बुहारीबीच सम्बन्ध राम्रो भएन होला भनेर धेरैले सोच्ने गर्छन् तर, सबै अवस्थामा यस्तो हुँदैन।

अहिलेका बुहारीहरू शिक्षित र आत्मनिर्भर हुनाको साथै असहनशील पनि हुन्छन्। बिहे गरेर आउनासाथ उनीहरू घरमा एडजस्ट हुन सक्दैनन् र परिवारका सदस्यहरूसँगै दोषारोपण गर्ने सुरु

गरिदिन्छन्। अहिलेको कानूनले पनि उनीहरूलाई अतिरिक्त सुरक्षा दिन्छ।

नतिजास्वरूप धेरैजसो अवस्थामा सामञ्जस्यतामा थोरै कठिनाई आउँदा पनि बुहारीले कानूनी बाटो अपनाउँछन् वा कानूनी उपचारको धम्की दिन्छन्। वर्षौंदेखि सासूले शान्तिपूर्ण तरिकाले राम्रोसँग चलाएको घरमा आएर बुहारीले उनलाई छुट्टी सासूको दर्जा दिन्छन्। सत्य त यो पनि हो कि धेरैजसो बुहारीहरू आफ्नो हक त माग्छन् तर, कर्तव्य निभाउँदैनन्। सासूलाई सम्मान गर्न उनीहरूलाई आउँदैन। सानो कुरा पनि सहन सक्दैनन् र बबाल मच्चाउन थाल्छन्। यसै कुरालाई लिएर उनीहरू पतिसँग भगडा गर्न सुरु गर्छन्।

यस्तोमा सासूको दिल त दुख्छ नै। सासूलाई पनि बुहारीको रबैया ठिक लाग्दैन र उनले बुहारीलाई कडा गरिदिन्छन्। र, बुहारी पनि के कम सासूलाई नै हमला गर्न थाल्छन्।

गल्ती कसको ? गल्ती सँधै बुहारीको मात्रै पनि हुँदैन। वास्तवमा युवतीहरूलाई सानैदेखि सासू तिमी सबैभन्दा ठूलो दुःख हो भन्ने कुरा सिकाइन्छ। विवाह गरेर पतिको घरमा जानुभन्दा पहिले नै कडा सासूको डर उनीहरूको दिमागमा मनोवैज्ञानिक रूपले हावी हुन्छ।

धेरैजसो सासूको गुनासो हुन्छ कि बुहारीले मुखमुखा लागेर जवाफ दिन्छन्। यस्तोमा भगडा बढ्छ समस्या तब हुन्छ जब बुहारीका माइतीपक्षले बुहारीलाई समर्थन गरेर उनीहरूलाई भड्काउन थाल्छन्।

धेरै जसो अवस्थामा जब बुहारीको माइतीले हस्तक्षेप गर्न थाल्छन् त्यहाँ वैवाहिक सम्बन्ध बर्बाद भएको पाइन्छ। युवतीका माइतीपक्ष उनको सपोर्टमा खडा हुन थालेपछि बुहारीले घरमा सानो कुरा पनि सहन तयार हुँदैनन्। यसको विपरित माइतीमा युवतीलाई आफ्नो घरमा सबैको ह्याल राख्ने, आफ्नो कर्तव्य निभाउन र

सासूलाई सम्मान दिन सिकाएमा माया र स्नेह उनीहरूलाई आफै मिल्छ।

समस्या सासूमा पनि
धेरैजसो सासूहरू आफूले भनेको सबै कुरा बुहारीले मान्नुपर्छ भन्ने स्वभावका हुन्छन्। कहिलेकाँही उनीहरू पनि गलत हुन्छन् तर आफ्नो कमजोरी लुकाउन बुहारीलाई कराउँछन्। अझै पनि सासूहरूले बुहारीलाई अर्काकी छोरीको रूपमा व्यवहार गर्छन् र उनीहरूलाई सँधै दबावमा राख्न छोप्छन्। यसै कारणले पनि धेरै घरमा सासूबुहारी बीचको सम्बन्ध राम्रो हुँदैन। अर्को समस्या धेरै सासूहरूले आफू बुहारी हुँदा आफ्नो सासूबाट धेरै प्रताडना भएलेका हुन्छन्। त्यसैले बुहारीलाई दुःख दिएर हैकम चलाउनुपर्छ भन्ने मान्यता उनीहरूमा अझै पनि रहेको पाइन्छ।

निष्कर्ष

बुहारी र सासूबीचको असल सम्बन्ध पारिवारिक जीवनको एक महत्वपूर्ण भाग हो। धैर्यता, समझदारी र विश्वासले नै सम्बन्धमा घनिष्ठता ल्याउन सम्भव हुन्छ। परिवारका कुनै पनि सदस्यहरूसँगको कुराकानीमा आलोचना गर्नुहुना जुन घरमा सासू बुहारीबीचमा दैनिक मनमुटाव र भैँभगडा हुन्छ, त्यो घर कहिल्यै खुशी हुन सक्दैन। त्यस्तो घरमा कहिल्यै उज्यालो छाउँदैन। जहिले नि अन्धकार मात्रै हुन्छ। विवाद र भैँभगडा उन्नीत र प्रगतिका बाधक हुन्। जहाँ विवाद हुन्छ, त्यहाँ विनास मात्रै हुन्छ। त्यसैले सबैभन्दा ठूलो कुरा त सम्बन्धमा सुमधुरता ल्याउनुपर्छ। सासू र बुहारीबीचमा सुमधुर सम्बन्ध रह्यो भने त्यो घरमा खुशीयाली छाउँछ। सासू बुहारीमा आमा र छोरीको जस्तै माया ममता र सद्भाव देखियो भने त्यो घर आफै सन्ध र शालीन बन्दछ। घरमा सन्धता र असल संस्कारको जन्म हुन्छ। सुन्दर विचारको निर्माण हुन्छ। पारिवारिक श्रुतिहरू हुन्छ। आत्मियता सामिप्यता र प्रेमयुक्त भावको विकास हुन्छ। समग्रमा घर नै सुन्दर बन्छ।

दुर्गा ...

छन्। त्यस्तै जग्गादाता परवलाल राजवंशीका परिवारका सदस्य फलिता राजवंशीलाई सम्मान गरिएको थियो। राजवंशी परिवारले विद्यालयलाई ३ विगाहा ७ कठ्ठा १५ धुर जग्गा दान दिएका थिए। त्यस्तै खतियासिंह राजवंशी स्मृति अक्षयकोषका दाता परिवारका तर्फबाट प्रेमा राजवंशी र संजय राजवंशीलाई सम्मान गरिएको थियो। राजवंशी परिवारले विद्यालयमा ५ लाख रुपैयाँको अक्षयकोष स्थापना गरिदिएका छन्। सोही कोषबाट दुर्गा माविका शिक्षक निरतलाल राजवंशी र देवकोटा आधारभूत विद्यालयका टीका चौधरी नगदसहित सम्मानित भएका छन्।

त्यस्तै दीर्घसेवी शिक्षकको रूपमा जनार्दन मिश्र र कुमार खरेल सम्मानित भएका छन् भने उक्तपूर्व विद्यार्थीको रूपमा आकृति खरेल, उक्तपूर्व अभिभावक एजमिरा खातुन र उक्तपूर्व संचारकर्मीको रूपमा नेपाल टेलिभिजनका संवाददाता इन्द्रजीत मुखिया सम्मानित भएका छन्। त्यस्तै विद्यालयले वर्ष उक्तपूर्व शिक्षकको रूपमा धर्मेन्द्र भट्टराईलाई सम्मान प्रदान गरेको छ।

विद्यालयको वार्षिक प्रतिवेदन प्रस्तुत गर्दै प्रधानाध्यापक लक्ष्मण सिवाकोटीले ट्युसनको

रूपमा एउटा घरबाट सो विद्यालयको स्थापना भएको बताए। सो विद्यालय २०१२ सालमा 'महेन्द्र प्राइमरी पाठशाला'को रूपमा स्थापना भएको हो। 'बच्चु डाक्टर' नामक एक शिक्षाप्रेमीले धिमाल राजवंशीको घरमा पाँच जना विद्यार्थी जम्मा गरेर पढाउन सुरु गरेका थिए। त्यसपछि गणमनी गाविसका संस्थापक सदस्य स्वर्गीय दीनानाथ शर्मा घिमिरे 'हाजिराबाजे', स्वर्गीय गोपालसिंह कार्की, स्वर्गीय सतलसिंह राजवंशी र स्वर्गीय कृष्णप्रसाद प्रसाईको सक्रिय सहभागिता र स्थानीयको सहयोगमा एउटा कुटी निर्माण गरी पढाउन थालियो। त्यसको नाम 'श्री महेन्द्र पाठशाला' राखिएको थियो। त्यसपछि अध्यक्ष स्वर्गीय कृष्णप्रसाद प्रसाईको नेतृत्वमा २०२४-२०२५ सालमा ६ कोठा भएको विद्यालयको ब्लक, बलियो पर्खाल र टिन्को छानासहित निर्माण गरिएको थियो। त्यसपछि विद्यालयको पुरानो नामलाई 'श्री दुर्गा निम्न माध्यमिक विद्यालय'को रूपमा परिवर्तन गरियो। २०३८ देखि प्रस्तावित माध्यमिक विद्यालयको रूपमा संचालन गर्न थालिएको विद्यालयमा प्रभावकारी आन्तरिक व्यवस्थापन नभएका कारण २०४३ सालसम्म कक्षा ८ सम्म मात्रै सञ्चालन हुन सकेको थियो। त्यसपछि क्रमशः ९ र १० कक्षा संचालन भएको थियो। २०४५ को एस.

एल. सी. परीक्षामा पहिलो पटक सामेल भई यस विद्यालयले त्यस बेलादेखि नै राम्रो नतिजा ल्याइरहेको प्रधानाध्यापक सिवाकोटीले बताए। उनका अनुसार खेलकुदलगायत विभिन्न क्षेत्रमा जिल्लाकै उत्कृष्ट सामुदायिक विद्यालयमध्ये एकको रूपमा चिनिएको छ। यस विद्यालयलाई हालको अवस्थामा ल्याइपुर्जाउन धेरैले आ-आफ्नो तर्फबाट सहयोग गरेका छन्। लुथरनको सहयोग र जनताको सहभागितामा टिन्को छानासहितका आठ वटा ब्लकमा २७ कोठा भएका चारवटा भवन निर्माण भएका छन्। कारितास नेपाल, जिल्ला विकास समिति, स्थानीय संघ संस्था, शिक्षक, कर्मचारी र अभिभावकको सहयोगमा ९ कोठाको पक्की भवन निर्माण भएको हो। विद्यार्थीको मेहनत, शिक्षकको लगनशीलता र व्यवस्थापन समितिको राम्रो रेखदेखका कारण विद्यालयले एस.इ.ई. परीक्षामा राम्रो नतिजा हासिल गर्दै आएको सिवाकोटीले बताए। यस विद्यालयले २०६७ सालदेखि कक्षा १२ सम्मको पठनपाठन संचालन गर्दै आएको छ। हाल यस विद्यालयमा बाल कक्षादेखि कक्षा १२ सम्म अध्ययन गर्ने विद्यार्थीहरूको संख्या ८५० भन्दा बढी रहेको छ। विभिन्न क्षेत्रका विद्यार्थीहरूलाई शिक्षा दिने क्रममा २०५० देखि दृष्टिविहीन तथा न्यूनदृष्टि भएका बालबालिकाहरूलाई यस

विद्यालयले विशेष शिक्षा परियोजनाअन्तर्गत शिक्षा प्रदान गर्ने कार्यको थालनी गरेको हो। करिब ७० जनाभन्दा बढी दृष्टिविहीन तथा न्यूनदृष्टि युक्त विद्यार्थीहरूले यसै विद्यालयबाट प्रवेशिका परीक्षा उत्तीर्ण गरी हाल विभिन्न पेशा तथा रोजगारीमा संलग्न भई आफूलाई अब्बल नागरिकको परिचय दिन सक्न भएका छन्। मेनुका पौडेल जस्ता विदेशमा समेत सांगीतिक क्षेत्रमा तहकला मचाउन सफल कलाकार सोही विद्यालयले उत्पादन गरेको छ। हाल १२ जना दृष्टिविहीन तथा २ जना न्यूनदृष्टि युक्त विद्यार्थीहरू गरि जम्मा १४ जना विद्यार्थीहरू यस विद्यालयको स्रोतकक्षादेखि कक्षा १० सम्म आवासीय रूपमा अध्ययन गरिरहेका छन्। विद्यालय व्यवस्थापन समितिका अध्यक्ष कृष्ण पाण्डेको अध्यक्षतामा भएको कार्यक्रममा प्रदेश सांसद एकराज कार्की, बिर्तामोड नगरपालिकाका उपप्रमुख नगेन्द्रप्रसाद संगीला, शिक्षा शाखा प्रमुख तिलचन भण्डारी, शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाई भभापाका प्रमुख राजकुमार विकलगायतले शुभकामना मन्तव्य राखेका थिए। सहायक प्रधानाध्यापक लेखनाथ सुवेदीले स्वागत मन्तव्य राखेको कार्यक्रमको संचालन शिक्षकहरू धर्मेन्द्र भट्टराई र उमानाथ भट्टराईले गरेका थिए। कार्यक्रममा विद्यार्थी तथा शिक्षकहरूले नृत्य प्रस्तुत गरेका थिए।

समुदायमा कांग्रेस अभियानका लागि अभिमुखीकरण

बिर्तामोड (प्रस)। समुदायमा कांग्रेस अभियानका लागि भापाका १३१ वटै वडामा खटिएका जिल्ला प्रतिनिधिहरूका लागि एकदिने अभिमुखीकरण कार्यक्रम बिहीवार जिल्ला पार्टी कार्यालय बिर्तामोडमा सम्पन्न भएको छ।

✦ बाँकी अन्तिम पृष्ठमा

मानव डेन्टल

काँकरभिट्टारोड, बोलबम पेट्रोलपम्प पूर्व, बिर्तामोड

फोन: ०२३-५४२६९६, मो: ९८५२६४०४०५

स्वास्थ्य मुस्कान, स्वास्थ्य जीवन, यही हो मानव डेन्टलको पहिचान

दैनिक सेवाको लागि

- डा. मेची अञ्चल अस्पतालबाट
- डा. भैरहवाबाट
- डा. काठमान्डौबाट

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरू :

<p>चन्द्रगढी, भद्रपुर</p> <p>लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६३९९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६२८०९९</p>	<p>दमक</p> <p>विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०९३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८५७२६४६२९</p>	<p>मेचीनगर</p> <p>चारआली : ९८४२७०३०९३ गोबिन्द धिमिरे : ९८५२६४०९५०</p>	<p>उर्लाबारी</p> <p>रूपेन्द्र शर्मा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिस्टल आई: ०२९-५२५६९८</p>	<p>इलाम, गंगालबारे</p> <p>रणवीर लिठू ९८५६९८४७५७</p>	<p>काकरभिट्टा</p> <p>फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४</p>	<p>भापा बजार</p> <p>बरत राजवंशी ९८५७०४९००९</p>
--	--	--	--	--	--	---

आजको राशिफल

<p>मेष</p> <p>आज एकपछि अर्को अवसर आउनाले मन प्रसन्न रहनेछ। नयाँ व्यक्तिसँग भेटघाट</p>	<p>वृष</p> <p>प्रेम र मित्रताको बन्धन कसिने छ। आफ्नो अधिकार प्राप्तिका लागि गरिएको</p>	<p>कर्कट</p> <p>लाभदायक यात्रा रहनुका साथै पदप्रतिष्ठा प्राप्त हुने देखिन्छ।</p>	<p>सिंह</p> <p>दैनिक कामहरू सन्तोषजनक ढंगले सम्पन्न हुनेछन्।</p>
<p>मिथुन</p> <p>आज सामाजिक तथा धार्मिक कार्यमा रुचि बढ्नेछ। नयाँ वस्त्र एवं अलङ्कारको प्राप्ति</p>	<p>कन्या</p> <p>सामान हराउने वा चोरी हुने सम्भावना छ।</p>	<p>तुला</p> <p>दैनिकी काममा चुनौतीको सामना गर्नुपर्ला। कतिपय राम्रा अवसरहरू प्राप्त हुनेछन्।</p>	<p>वृश्चिक</p> <p>आज नयाँ र शुभ समाचार सुन्न पाइएला। मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छाउनेछ।</p>
<p>मकर</p> <p>आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ।</p>	<p>कुम्भ</p> <p>कला र गलाको प्रभाव बढ्नेछ। वैदेशिक कार्य पनि अधि बढ्नेछ।</p>	<p>मिना</p> <p>सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ। गरेको कामबाट धेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ।</p>	